

FOLK OG LAND

NR. 13 — 8. ARGANG

LØRDAG 11. APRIL 1959

LØSSALG 65 ØRE

Fru Ase Storseter
Måndag 21. B

Det grufulle franske blodbad i Hjembygden Lom hedrer

Sakiet-Sidi Youssef KNUT HAMSUN's minne

Røde Kors-utdelingen som endte i blod og tragedie

En norsk sjømann, som selv var i byen under angrepet, forteller Folk og Land om denne meningsløse krigsforbrytelse

Madame dr. Dufour (med briller) undersøker en skadet araberpике, brakt inn fra Sakiet-Sidi Youssef — og reddet. (Foto forfatteren).

Vi har tidligere her i bladet omtalt det grufulle franske angrep på den lille tunesiske by Sakiet-Sidi Youssef, men det er så rart med det som berettes utenfra, det blir noe uvirkelig over det. Nå hendte det seg imidlertid at en norsk sjømann sluppet til å oppholde seg i denne lille tunesiske by da det brutale overfall fra en av de makter som satt i dommerstet i Nürnberg fant sted. Bjarne Michael Langelo, som sjømannen heter, har skrevet en artikkel for Folk og Land om det som hendte i den lille tunesiske by, og dermed rykker det oss nærmere inn på livet. Forfatteren skriver i sin innledning: «For omtrent 1 år siden satte den hvite rase en flekk på sitt rulleblad. Byen Sakiet-sidi Youssef i Tunis ble rammet av en meningsløs død og fordervelse. Verden har kanskje glemt, men de overlevende, hvoriblant jeg — kan aldri glemme — — ». Og Langelo fortsetter:

Vi kom til Tunis via Biser-ta med m/s Free Star, og medbrakte innsamlede gaver til algirske flyktningebarn og den tunesiske be-folkning, for det internasjonale Røde Kors.

Min skipskamerat Arthur Mc. Lean og jeg fikk permisjon for å bese andre steder i landet enn akkurat hovedstaden.

Og den 7. februar så vi fra bil en vidunderlig vakker by på fjellskrenten mot Algerie. Før kvelden inntraff, var vi innkvartert i Vulkan hotell i

gerie. Veisperringer hindret trafikken over broen og grenseelven mellom Algerie og Tunis. En enslig tunesisk soldat holdt vakt.

Byen møtte oss med hvitkledde menn i turbaner — mørke i huden — beduiner, jøder og negre. Trette etter reisen gikk vi til ro i et vak-kert rom som vendte ut til en gårds plass med marmorgulv og duftende vekster og blomster.

Da vi våknet lørdag morgen, var byens 1800 innbyggere doblet i løpet av nat-

skjønn forening med tøyer, skinn og lerkrukker.

Hva var igjære? Det var ikke lenger bare en vanlig markedsjordag da folk kom massevis fra for å proviantere, kjøpe og selge. Nei, det Internasjonale Røde Kors skulle ha gaveutdeling blant algirske flyktningebarn og den tunesiske befolkning. Tunis hadd 3,5 millioner innbyggere, middelsinntekten er ca. 400 kr. årlig og det er over 400 000 arbeidsledige.

Hvem ante at dagen skulle ende i tragedie! (Forts. s. 2).

Politistasjonen i Sakiet-Sidi Youssef. (Foto forfatteren).

Sakiet-Sidi Youssef, oppkalt etter en rik og høyt æret araber — herr Josef. Sakiet betyr på arabisk «elv i dalen». Ca. 400 m. borte lå en fransk grensefestning i Al-

ten. På hovedgaten var det nesten umulig å komme fram. Salgsboder var slått opp overalt, og det bugnet av dadler, fikner, mangos, apfelsiner og granatepler, i

Minnekapell på Garmokirkens gamle tomt og Hamsun-museum i Skredderstuen

Professor Wilhelm Rasmussens byste av dikteren stilles opp utenfor

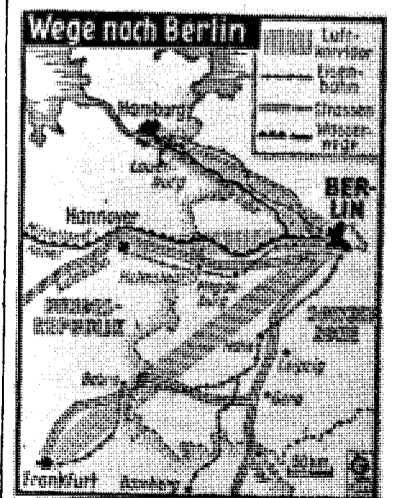

Det gamle kirkehus, som skal flyttes og innredes til minnekapell

Rundt omkring i alle avis-redaksjoner og blant vårt underlige åndslivs spisser pågår det for tiden en slags nasjonal og demokratisk storren-gjøring. Det er den onde «landssviker» Knut Hamsun som skal gjøre salongfæhig i anledning av det 100 årsjubileum som en er nødt og tvungen til å feire fordi en hel verden utenom Norge gjør det. Det er en tung og utakknemlig jobb, for det står sikkert klinkende klart for enhver at det er en håpløs gjerning å få innpasset Knut Hamsun i rekken av gode demokratiske besteborgere, som ikke ser lenger enn til nesen og snaut nok det. Hamsun ga helt fra tidlig i tredveårene gang på gang uttrykk for sin tro på Quisling, han skrev at om han hadde tusen stemmer skulle Quisling få dem alle sammen, og da noen store bikser i sin tid brøt ut av Nasjonal Samling for senere å havne i den partidemokratiske hønsegården, gjorde Hamsun dem oppmerksom på at om NS betød noe som organisasjon, så var det fordi Quisling var eneren, mens alle de andre selvsagt var viktige for det samlede resultat, men de var likevel bare nullene som forstørret eneren. Det er heller ingen som så ubetinget og modig har gitt uttrykk både

for sin beundring for Adolf Hitler og sin forståelse av nasjonalsosialismens store opp-gave i en forløyret verden, som Knut Hamsun gjorde det i sin nekrolog over Hitler en uke før fredsutbruddet.

Men la nå de klike nasjo-nale hoder selv finne ut hvorledes de skal få laget Hamsun om til jøssing og god partidemokrat. Hamsuns hjembygd Lom har et noe annet syn på nasjonal holdning og verdighet enn åndsspissene i Oslo, og den vil (Forts. s. 8).

Situasjonen i Berlin er i alles tanker for tiden. Verdensfreden avgjøres kanskje der. Her er et bilde som viser tilførselsveiene til denne frihetens oase i en rød verden av undertrykkelse. Les også vår artikkel annet sted i dagens avis.

Odd Eidem tenker på å bli landsforræder

Og konfronteres med visse ubehagelige spørsmål og dokumentasjoner av overrettssakfører Ueland

Forfatteren og journalisten m.m.m. Odd Eidem holder et foredrag rundt i Folkeakademiene om landsforredere og landsforrederi. Han erklærer i dette blant annet at han selv ikke på noen måte føler seg bundet av lojalitet mot regjeringen hvis Norge skulle komme i krig igjen fordi han er uenig i den utenrikspolitik som føres. I den anledning skriver overrettssakfører Erling Ueland nedenstående artikkel, som han kaller «Odd Eidems private forrederibegrep» i Sandnes og Jærens Avis.

Etter innbydelse av folkeakademiene har forfatteren Odd Eidem holdt foredrag om landsforredere og landsforrederi. — Forholdene har endret seg så meget i nyere tid, hevder han, at det gamle forrederibegrep ikke lenger kan brukes.

For de fleste har det vesentligste ved begrepet vært lojaliteten mot heimlandet, representert ved landets folkevalgte styre. Men nå er forholdene blitt slik at en eventuell krig ikke lenger vil være en affære land mot land. En blokk av stater vil krige mot en annen blokkdannelse. Og innenfor den ene eller begge blokker vil sterkt avvikende syn på samfunnsstyrelsen være representert, sier Eidem.

Det var især mot denne bakgrunn han kom frem til følgende konklusjon: — I fred som i krig finnes det bare en forreder, og det er den som handler i strid med sin egen overbevisning. — vær derfor tro mot deg selv. Det vil jeg være, — det bør du og være, sier Eidem.

Hverken i premissene eller i konklusjonen deler jeg denne oppfatning. Derimot er der en annen tendens i Eidems foredrag som ingen vil kunne motsi uten å fraskrive seg retten til å reknes for demokrat: — Vi bør vise respekt for andres meninger.

Og gjelder her Eidems forutsetninger i dag, så gjaldt de like meget i 1930 da Vidkun Quisling skrev sin bok: «Russland og vi». Det vesentlige i denne boken som preget Quislings politiske syn i det hele tatt, var dette: «Alle andre stridigheter landene imellom er uvesentlige, — det er bare ett som er sikkert: den endelige kamp vil komme til å stå mellom øst og vest».

På grunn av dette syn sto det i krigens dager en avdeling på 200 ungdommer fra Norge og skulle holde et lite, men hårdt trengt avsnitt på Leningradfronten. Før den kampen begynte som de vis-

ste ville sette punktum for de fleste av dem, tok de oppstilling og sang: «Ja, vi elsker dette landet».

Bare 50 av de 200 kom fra det med livet, men flere av de femti var såret og noen ble krøplinger for resten av sin tid. Ved fredsutbruddet ble selv de som hadde mistet arm eller ben hentet ut av hjemmene eller sykehusene og plasert i fengsel. Såvel de syke som de friske ble hånt og spyttet på som landsforredere, og konsentrasjonsleirene ble deres ungdomsskoler.

Men vi hørte intet fra Odd Eidem i den tiden.

Til dette knytter Toralf Fanebust bl. a. følgende bemerkninger:

Her kan det visst være på sin plass å minne om det intervjuet den nyutsprungne politimesteren i Bergen ga en svensk redaktør ca. 17. mai 1945. På spørsmål om hva Norge ville foreta seg overfor de 7000 overlevende frontkjempere, — svarte herr politimesteren at «deres skjebne er beseglet, deres dager er snart talte».

Intervjuet gikk sin rundgang også i norsk presse.

Frontkjemperne og deres pårørende ventet massehensrettelser, og politimesteren ble et års tid seinere forfremmet til dommer i kongeriket Norges høyesterett, der jeg mener å huske at han kom til å fungere som dommer også i frontkjempersaker, ihvertfall landssviksaker. Dette til tross for at han hadde mottatt kr. 250 000.— i salær for sin medvirkning i salget av Aurafallene til tyskerne «under en pågående krig!»

Rettsstridig eller på annen måte utilbørlig i lovens forstand kunne vel dette ikke være, men det er i denne sammenheng vanskelig å glemme de tilfellene da småkårsfolk ble straffedømt for å ha kjørt stein med hest og karmkjerre på tyske anlegg.

Så stor skilnad på kong Salomo og Jørgen hattema-

Blodbadet i Tunis —

(Forts. fra s. 1).

Kl. halv elleve kom Røde Kors-bilene kjørende inn i byen, under øredøvende jubel fra kvinner, menn og barn. Bilene parkerte bak politistasjonen, under ledelse av den svenske oberst Gösta Heyman.

Omtrent en time senere skjedde det katastrofale i Sakiet-Sidi Youssef. Franske fly kom i puljer inn over grensen og byen (amerikanske typer B. 26), og øste sine bombelaster over forretninger og beboelseshus.

Mc. Lean og jeg lå trykket mot hverandre inntil en murvegg, mens eksplosjonene truet med å sprengte våre trommehinner. Maskingeværenes knatring blandet seg i lyden fra flyenes motordur, mens skrik, eder, bønner og forbannelser hørtes rundt oss. Skjelvende og redd lå jeg der, — til flyenes motordur ble vekk i det fjerne.

Da først slapp redselen meg, og sammen med politimenn, soldater, tollere og sivile, satte vi igang med å hjelpe mer og mindre sårede.

Biler av alle slag, jeeps, lastebiler, privatbiler og Røde-Kors-biler, transporterte tilskadekomne til de Kef og hospitalet der — 6 norske mil unna.

Jeg bar en blodig arabergutt til en ventende bil. Han slo meg med knytnevne, spyttet på meg og skrek ukvemsord. Det frykteligste synet møtte oss ved en av skolene. 24 barn lå drept rundt om i skolegården — de fleste med maskingeværkuler i sine barnekropper. De hadde lekt der i frikvarteret da angrepet kom! Skolens tak og murer var rast sammen. Men blant murpuss og stein sto pulter igjen, med skolevesker og kachabias (sekkklignende kapper) begravd i støvet.

En lærer ble båret inn i en bil. Han sang med svak stemme et vers av koranen, mens hans skamferte øyne stirret mot solen og himlen — øyne som ikke lenger kunne se — — —

Langs hovedgaten rant en ker kan det bare være i en «rettsstat» som finner det passende for seg å bo i gaseøyne.

Forøvrig deler jeg Odd Eidems syn på forrederibegrepet: forrederi kan enhver bare begå mot det beste i seg selv.

Ikke engang Judas ble forreder for den blotte og bare gjerning han gjorde, men fordi han desuten var apostel og gjorde svik mot det beste i seg selv for vinnings skyld.

EN QUISLING

I siste nr. av Time kan man lese at dr. Banda kaller de moderate afrikanere for «quislings». Han sier at de selger sitt fedreland, for å kunne drikke en kopp te i en hvit manns hus.

Aftenpostens morgennr. 31. mars d. å. skriver: «og har utnevnt Quisling-lamaen Lanchen Lama til nytt stats-overhode». Dr. Bandas quislinger er britisk-venalige og Lanchen Lama fremstilles som kommunist-sympatiserende. Med andre ord, enhver som har en annen innstilling enn den patent Vestlige, er en quisling.

Dette er i og for seg meget interessant. Selv Janos Kadar i Ungarn fikk også tilnavnet Quisling.

I nesten 2000 år benyttet man det jødiske navn Judas som betegnelsen på en forreder. Nå er altså dette skiftet med en nordmanns navn. Man har lov til å tenke sitt om dette.

For Norge må dette være meget skadelig, da navnet Quisling er bedre kjent i utlandet enn noe annet norsk

strøm av bensin, olivenolje og blod. Oppe i et akacietre flagret tøy, mens bensinstasjonens pumpe hang over en gren. Salathoder, frukt, karamellposer, sparrisknipper og istykkerslåtte lerkrukker lå slengt overalt. Men — da jeg fant en kamel delt i to, mens hunder holdt kalass på den, brekte jeg meg.

Og — da jeg fant en liten pikes hode mellom to murblokker — da brøt jeg sammen.

Blodig, våt av svette og svart av sot, kastet jeg meg på en passerende lastebils stiggrett, og fulgte med til de Kef. Tårene satte ennå fler grimer i mitt ansikt, mens jeg klamret meg fast.

På sykehuset i de Kef arbeidet overlegen dr. Dufour sammen med sin hustru som også er lege, og andre like iherdige hjelpere, uten opphold for å redde liv og lindre smerter. Saler og korridorer var overfylte. 150 til-

(Forts. s. 6).

Arkitekt

HUSTAD

BÆRUMSV. 5, Ø. ULLERN
Telefon 55 61 29 — Oslo

FORBUNDET

Har møte onsdag 15. april kl. 19.30 (1/28) på Nordsjø Turistheim, Akkerhaugen.

Formannen i organisasjonsutvalget, Olga Bjøner møter.

Fylkestillsmannen.

navn. Dertil kommer at det i mange år, i internasjonalt hjelpearbeid, var tilknyttet Nansens.

Man kan trygt si, at nordmennenes eneste seier under den 2. verdenskrig var å skaffe verdens-sprogene en ny betegnelse på en forræder. Også denne form for seier løy man seg til, men det er den eneste som fikk varig verdi. Alt annet er dunstet vekk, som lokalt skryt.

Hamsun som i år skal graves opp, ble også betegnet som en quisling. Ja i den grad at USA fremdeles konfiskerer inntektene på Hamsuns bøker, som stammende fra en krigsforbryter.

Nå skal «de gode nordmenn» måtte søpe seg i den kål de fornylig spyttet i. Det blir et festmåltid for Karks sønner. Et heilnorsk gilde. Ikke en røst i den toneangivende presse har påpekt, at den første betingelse for at Norge kan feire Hamsuns 100 års jubileum er at Hamsuns navn sammen med de andre «landssvikeres» blir renavsket. Anstendigheten avgikk ved døden i 1945. Nå skal de samme smuss-kanoner i ilden, som tilsølte Hamsun dengang, for å hylle ham. Kan man tenke seg noe så uappetittelig. Når man tenker frem til festforestillinger, hvor de kjolekledde padder skal savle fram sitt visvas om den store dikter, som er VÅR, blir en kvalm. Det er bare å håpe at Hamsuns familie vil glimre ved sitt fravær. Hamsun selv ville sikkert ha seg frabedt å bli trykket til disse herrers bryst. Hele hans diktning peker i den retning.

Den dag vil komme da det er en ære å bli kaldt en quisling. Vi har tid til å vente, hvilket de andre øyensynlig ikke har, mens de atter skal skjende Hamsuns minne ved å hylle det.

En quisling

Oslo Stigefabrikk

Inneh. ALF T. LUNDE,

Mosseveien 8, Oslo
Tlf. 68 88 37, priv. 87 07 79

Skyvestiger oljet m/ cadimerte beslag. Takstiger av jern, malertrapper og helsbare loftstrapper.

Telemarks-avdelingen

FOLK OG LAND

UAVHENGIG UKEAVIS

Redaktører:

ODD MELSON, ansvarlig
ALEXANDER LANGE

NATO-jubileet

Det er ti år siden det gikk opp for den vestlige verden hvilken kapitaldumhet, for ikke å si forbrytelse, en begikk mot Europa da en slo Tyskland ned og åpnet døren for det kommunistiske Russlands verdenserobringforsøk. Skaden var naturligvis uopprettelig, men det plutselige glimt av anger og forståelse førte iallfall til at Vesten tyve år for sent begynte å realisere Quislings ideer om en samling av Europa til forsvar mot den bolsjevikiske trussel. Og så ble NATO skapt som har jubilerer i disse dager med militærøppmarsj og gode greier i Oslo.

Norges gamle antimilitære Gerhardsenregjering meldte seg pussig nok i motsetning til Sverige straks som deltager i denne forsvars- og krigsallianse. Denne gang ville en ikke ta noen risiko på ikke å komme med på Kohts berømte «rette sia» allerede straks det smalt, og den rette sia her i landet er som alle vet det England som hersker over oss fordi vi er i den ulykkelige situasjon å ha basert vår levestandard på en handelsflåte som England kan slå kloen i hver gang det gjelder.

Vi har før gitt uttrykk for at vi synes Arbeiderpartiregjerings allianse med de krigerske stormakter var halsløs gjerning, fordi det burde være de skyldiges, USA's og Englands sak å rake kastanjene av ilden etter at Tyskland ble slått ned og Europa lagt forsvarsløst, men på den annen side forstår vi naturligvis at de styrende har trang til denne gang å få bli med på ordentlig på en allianse som ikke kunne komme istand etter kapitulasjonsavtalen i 1940.

Dette vårt prinsipielle syn på Norge og NATO står naturligvis ikke i strid med det syn vi også har hevdet, nemlig at når vi først har tatt den uhyrlige risiko med medlemskap i NATO, så får vi også være villig til å ta konsekvensene av det. Det er nemlig ingen vei tilbake lenger, blant annet fordi våre amerikanske venner, for å holde oss til jargongen fra okkupasjonstiden, sikkerlig ikke vil tillate oss å trekke oss tilbake etter at de har kostet på oss en masse penger og innlemmet oss i Amerikas forpostlinje. Dette forstår også utenriksminister Lange og det er hyggelig å konstatere at det i regjeringen iallfall finnes én mann som ikke bærer hodet under armen.

Ellers er jo sakens faktiske forhold tindrende klart. Det forholder seg akkurat slik som høyrestortingsmannen Reidar Bruu sier i sine propagandaforedrag for NATO, at vi selv må greie jobben med å hindre at landet blir besatt i krigstilfelle, blant annet fordi et angrep på Norge vesentlig kommer over land mens en eventuell hjelp må komme sjøveien. Og villigheten til en hjelpeinnsats når egne interesser ikke lenger tilsier det burde vi kunne vurdere etter det som hendte i 1940.

Det er soleklart innlysende at skal Norge etter medlemskapet i NATO ha den aller ringeste sjanse til å unngå hærtåing i aller første omgang, så må det ha taktiske atomvåpen og det må være villig til å øke den andel forsvarsutgiftene utgjør av nasjonalproduktet. For NATO-landene i sin helhet er denne prosent 9,6 mens den for Norge er 4. Det er bare de enda slettere styrte land Danmark og Belgia som har en lavere prosent.

Det er med slike utilstrekkelige midler krigsalliansens menn mener å kunne møte den truende krigsfare det har bragt oss opp i. Samt med allehånde lurvete krumspring og intriger bak våre alliertes rygg. Det er med Gerhardsenreiser til mystiske land og ustanselige NATO-småoppføringer innen Arbeiderpartiets rekke, ivrig understøttet av Dagbladet, en vil møte alvoret når det melder seg. Like

Forbundets møte på Mysen.

Forbundets møte for Østfold lørdag 4. april ble både interessant å hyggelig for de fremmøtte medlemmer. Møtestedet Norrøna er et riktig koselig sted, med nyoppussede, intime lokaler og den mest hyggelige ledelse og betjening en kan ønske seg.

Vår kjente Alexander Lange forsto å fengsle tilhørerne med et interessant kåseri om bakgrunnen for vårt arbeid for retten. Med tallrike sitater fra forskjellig hold utenfor våre rekke beviste han humbugen i påstanden om Tysklands «uprovoserte angrep» på Norge, hvem som ga fienden bistand, supplert med opplysninger om hvor vi står i dag. Den oppvoksende slekt er interessert i faktiske opplysninger om det som kalles «rettsoppgjøret», eks. Studentersamfundet i Trondheim, hvor både Lange og Wiesener har talt om dette emne.

Olga Bjoner forstår i dag som før å tale med en varme og begeistring som fenger. Hun gikk litt inn på de meningsløse angrep Morgenposten rettet mot Forbundet og særlig formannen, og bakgrunnen for disse. Vi må svare med å bygge ut og styrke forbundet som organisasjon, særlig økonomisk, slik at vi kan gjøre en kraftig innsats for å fremme den utvikling som vil og må komme: Historiens dom over rettsvikerne.

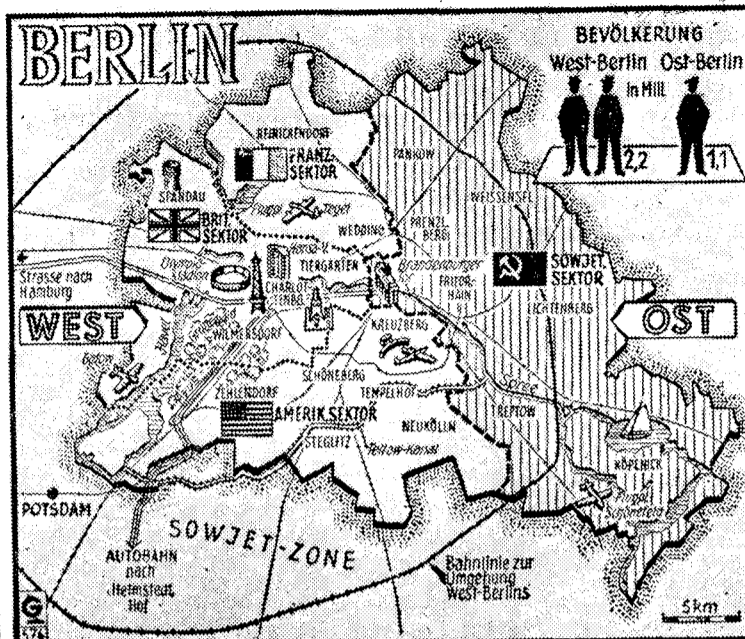
Valgene ga som resultat at Ingvar Tangeland ble gjenvalgt som fylkesleder. Som representanter til Landsledelsen ble valgt: O. Boberg, Berg, J. Bjørnvold, Sarpsborg, E. Hektoen, Askim, E. Heiås, Hobøl, N. Gammelsrød, Rygge, K. Hegge, Eidsberg, Johan Hansen, Askim. I. T.

lettsindig og ansvarslost som i 1940.

Og hva er så resultatet av NATO-innsatsen i disse ti år? Istedent for de planlagte 65 til 95 divisjoner har en ikke mere enn 20, og med det mener en da å kunne ta opp kampen med Sovjets 175 divisjoner! En viser riktignok til at atomvåpnene skal holde russerne i sjakk, men samtidig legger en alle hindringer iveien for at atomvåpnene skal kunne brukes i forsvaret! Det er ikke ende på den iver alle radikale krefter i dette og andre vestlige land viser når det gjelder å bære vann og ved for det aggressive røde kjemperike. En finner det rimelig og naturlig at Europa skal ligge der uten atomvåpen fordi det Russland som selv er spekket av slike våpen «føler seg truet», en finner det rimelig å «tynne ut» de stakkars 20 divisjonene en har i Europa mens Sovjet kryr av vepnede folk som blodig undertrykker millioner av mennesker som lengter etter frihet og sikkerhet. Påny henger vi i halen på det England som aldri har tatt hensyn til annet enn seg selv og som gladelig ofrer hele Europa bare det kan komme sine handelskonkurrenter tillivs.

Så står da i jubileumsåret vårt og Europas håp til at en vil vise mere forstand og

TRUSSELEN MOT BERLIN

Som en foreløbig fredlyst øy ligger Berlin ute i det kommunistiske Røde Hav, i hjertet av Europa.

Hva berlinerne må føle i disse dager ved de vestlige seiersmaktens diskusjoner opp og nedad vegger etter kamerat Krusjtsjovs siste trusler, og ved tanken på at de kan bli stengt inne bak jernteppet, kan vel de ferreste forestille seg.

Og hvem vet om ikke berlinerne kan komme til å lide samme skjebne som det berettes om i gamle russiske fortellinger når de reisende på tur over snelagte, iskalle stepper ble forfulgt av sultne ulver og kastet ut småbarn til rovdyrene for å redde sitt eget skinn?

Har berlinerne garanti for at ikke noe lignende kan skje med dem?

Har der egentlig vært annet enn retretter fra Vestmaktens side siden 1944—45 når det gjelder den asiatiske ekspansjon i Europa?

*

Under en debatt om Berlin i den amerikanske kongress, vakte en av de nyvalgte senatorer, Thomas John Dodd, berettiget oppsikt med sitt innlegg om Berlin-problemet.

Senator Dodd angrep den «flau sentimentalitet... de glatte ord, smil og gemytlighet» som Vestens ledere viser i håp om å komme til forståelse med Sovjet-lederne. Noe som har vært uten positive resultater, bare svekker Vesten og gir inntrykk av at alt går bra.

mere offervilje i det eller de år som muligens ennå er Vesten beskåret for det smeller for alvor. Og at en vil søke å skape en motvekt mot Sovjet også når det gjelder konvensjonelle våpen. Slik at vi kan ha en ærlig sjanse til å unngå atomkrigen og likevil bevare friheten.

I og for seg er ikke Berlin hovedproblemet, sa senatoren, men det er verdenskommunismen og dens planer. Berlin er bare en fase i en langsiktig plan for det endelige mål.

En ny agresjon i Berlin kan løsne en ny verdenskrig, en krig vi er tragisk uforberedt på, ikke militært, men mentalt.

Når det gjelder den sovjetiske ekspansjon, og de mange nasjoner som er blitt offer for den, så har der vært situasjoner da en modig og aktiv politikk fra Vestens side hadde kunnet hindre det.

En slik situasjon inntraff første gang i Ukraina for 40 år siden. I Polen for 13 år siden. I Kina for 10 år siden. Og i Indo-Kina for 5 år siden. I dag gjelder det Tyskland.

Det kan bli vår siste sjanse til å sone for tidligere feil. Om et rulleblad fullt av misgrep, kompromisser og ettergiveness har ført til slaveri for millioner, så har vi beholdt en siste utpost for frihet innen det kommunistiske slave-imperium.

Denne utpost er Vest-Berlin. Den må aldri bli oppgitt! Sentinel.

Deutsche Handelskammer in Norwegen

Medlemsfortegnelse

A/S Gunnar Birkeland, Landwirtsch. Maschinen, Kraftfutter, Fjordgt. 15, Trondheim.

Chr. Bjelland & Co. A/S, Fischkonservenfabrik, Stayanger.

Alf Bjercke, Farben- u. Lackfabrik, Skippergaten 29, Oslo.

Louis Bjerkaas, Textilagentur, Karl Johans gt. 7, Oslo.

A/S Bjølvefossen, Ferrolegierungen, Akersgaten 8, Oslo.

A/S Bjerkes Industriforsyning, Agentur in Maschinen u. Werkzeugen, Prinsens gt. 2, Oslo.

Wilhelm Bjønnes, Schiffahrtsagenturen, Karl Johans gt. Z, Oslo. (Forts.).

BAK KULISSENE: FRANSK MELLOMSPILL 1934

Frankrikes håp i 1934: Gaston Doumergue (tredje fra høyre) ved et festmåltid. Tilhøyrer for ham hans frue og ved siden av henne Pierre Laval.

En telefonoppringning etter dejeuner

7. februar 1934. Den 71 år gamle herre med den hvite knebelsbart og det vennlige smil sitter sammen med sin hustru, som han har kjent meget lenge, men som han først giftet seg med for tre år siden, behagelig tilbords og roser den mat de nettopp har satt tillivs. «Det er faktisk slik», sier han, «at man alltid blir lei av enhver rett i lengden, selv om det dreier seg om kald kalkun, men dine kalkunkroetter er da noe helt enestående!» Han klapper vennlig sin kones hånd og kjærlighetsgudene, som smykker fonden i landstedet og som nok har sett mer stormende kurtise, idet den gamle bygning har stått der siden det attende århundre, ser velvillige på det eldede par som her i Syd-Frankrike har innrettet seg slik at de kan nyde en idyllisk livsaften etter at den gamle herre i syv år hadde vært Frankrikes president.

Så ringer det på telefonen og Madame Doumergue sier at «nå ringer sikkert vår gode gamle Picart opp om kullene», men så kommer piken helt opphisset inn i rommet og sier i sin forvirring: «Herr president, presidenten er i telefonen!» Den muntre gamle herre ler godt over denne tilsynelatende forsnakkelse, men piken sier hurtig: «Nei — det er presidenten — i Paris!»

Nå reiser herr Doumergue seg og går hoderystende til telefonen. Hva skal dette bety? Han er nettopp kommet tilbake fra Paris for etpar dage siden og vil ikke vite mere av denne storby. Han har pakket sine kufferter, han har bestilt billetter og skal reise til Egypt sammen med sin hustru. — — «Hallo», sier

han i telefonen, «det er Doumergue». «Det er Lebrun!» lyder stemmen fra Paris — det er faktisk presiden for Den franske republikk og hvor opprørt han høres ut!

«Herr Doumergue», sier han hurtig, «De må straks komme tilbake til Paris. De må danne den nye regjering —».

Herr Doumergue forstår ikke et ord av det hele. «Men hør nå her», sier han, «De har jo allerede en ministerpresident, og herr Daladier fikk jo ved siste avstemning i kamret et smukt flertall!»

«Men, leser De da ikke avisen?» spør herr Lebrun fortvilet.

«Her i Tourne-feuille kommer avisene først frem etpar dage forsinket!» svarer herr Doumergue med sjelero. Da forteller Lebrun ham i ord som snubler over hverandre om de siste hendelser: Oppstand i Paris, sårede og døde, blod på Place de la Concorde og Daladiers tilbaketreden. «Det er bare ene eneste mann som kan redde Frankrike», sier herr Lebrun opphisset, «og det er Dem!»

«Herr Lebrun», svarer herr Doumergue, «jeg er en gammel mann — jeg har også allerede bestilt dampskipsbilletter, imorgen reiser min hustru og jeg til Marseille — iovermorgen går båten — vi har gledet oss slik til å komme til Egypt — nei, det går ikke med min beste vilje!»

«Herr Doumergue», skriker Lebrun fortvilet inn i apparatet, «det er ikke meg som ber Dem, det er Frankrike som ber Dem i sin ytterste nød!»

Herr Doumergue vet ikke lenger hva han skal si. «Jeg må spørre min hustru først, herr president», sier han. «Det er

faktisk sant at jeg må spørre min hustru!»

Og så ringer han av. Men han har ikke engang fortalt alt til sin hustru før det stopper en bil foran huset og ut av den stiger hans gamle venn Albert Sarraut. Han sier det samme som Lebrun: han må straks ta på seg regjeringsdannelsen, han er den eneste som Frankrike og Paris har tillit til — «hvis De står i spissen, så opphører blodsutgydelsene», forsikrer Sarraut. «Deres navn er et program — De er for alle franskmenn den personifiserte rettskaffenhet!»

«Men jeg er 71 år gammel», sier herr Doumergue bekymret.

«Kjære Doumergue», svarer Sarraut, «det er jo nettopp det som er saken — med Daladier og hans «ungdommer» har den nye generasjon, krigsgenerasjonen villet gripe makten — og det har mislykkes fullstendig. Det er det som er sakens kjerner, at bare vi «gamle» kan regjere Frankrike — bare førkrigsgenerasjonen kjør hvorledes fransk politikk skal drives!» Dermed har han også talt sin egen sak, for overtar Doumergue, så er han sikker på å bli innenriksminister.

Det ringer igjen i telefonen, og det er atter Paris som melder seg: Pierre Laval er i apparatet og ber med hele sin intensitet Doumergue om å si ja. Så melder borgermesteren i Paris seg og bønnfaller det samme, og endelig melder Pierre Laval seg ennå en gang og erklærer: «Frontkjemperforbundene sier at de marsjerte uten våpen igår, men i morgen vil de vise seg fullt bevapnet. Det er ikke til å overskue hva som da kan hende! Kom! Kom!»

«Godt», sier Gaston Doumergue, «si til Lebrun at jeg prinsipielt godtar!»

Tungt pustende ringer han av. Så går det over to timer før han igjen hører fra Paris. Hva er det for noe nå? Vil de ikke ha ham likevel i siste øyeblikk?! Da får en gi ham ordentlig be-

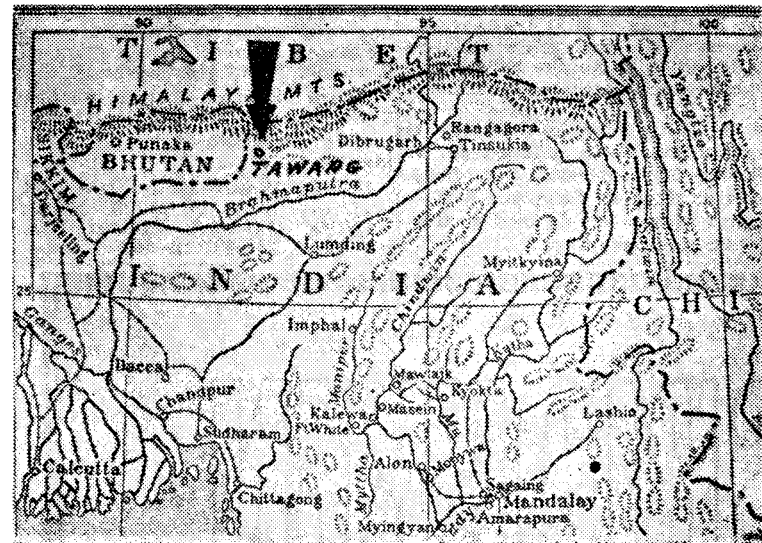
(Forts. s. 8).

Ministerbenken i det franske deputerstkammer. Tredjemann i første rekke er den jødiske sosialistfører Léon Blum.

Revolusjon i Snelandet

Von Leers forteller Folk og Lands lesere nærmere om de dramatiske begivenheter i Tibet

De norske aviser er som alle verdens aviser nå fulle av beretninger om den kinesiske vold i Tibet og om landets prestelige fører som har vært jaget i dagevis av kinesiske tropper, fly og falmskjermesoldater, men som nå er kommet vel frem til India, hvor Nehru holder ham med munnkurv for ikke å komme på kant med det røde Kina.

Vår Kairo-korrespondent Omar Amin von Leers gir i nedenstående artikkel nye interessante opplysninger om bakgrunnen for de dramatiske hendelser i fjell-landet Tibet.

Den vestlige presse tiet lenge med å omtale den folkeoppstand som raser i Tibet mot de kommunistiske kinesere, mens pressen i India og Pakistan allerede i lengere tid har brakt inngående skildringer om denne reisning. Beretningene stammer dels fra tibetanske flyktninger, dels sivet de inn til landskapene Ladakh og Leh i Pakistan, som for en stor del er bebodd av en tibetansk talende befolkning. Ved Leh finnes også det berømte kloster Hemi Gompa, som drives av Rødlue-lamaene. Rødlue-lamaenes sekt, som ble stiftet omkring år 747 av Padmisambhava deltar ikke i Gullue-lamaenes hierarki omkring Dalai Lama, og unngikk derfor å bli stillet under mistenksom oppsikt av de kinesiske kommunister, som i fem år har holdt Dalai Lama, den «store verdenshavsprest» under oppsikt i hans residens, palasset Potala i Lhasa på samme måte som de også har internert presteherren for de rent religiøse og filosofiske spørsmål i den gamle kirke, «Pantsch' en Rin-potsch'» (Den kostbare lærerjuvel) i klostret Taschi-Lhunpo og betjener seg derfra av hans anseelse.

Overensstemmende med sin lære forsøkte kommunistene også å dele Tibet kunstig opp i klasser av «utbytete» og «utbyttere». De ville som ordførere for de angivelige «utbytete» bringe det tibetanske folk under sitt herredømme. Angrepet ble straks satt inn mot den innflytelsesrike tibetanske adel, som har størstedelen av provins-

og distriktsforvaltningen i sine hender. Tilsvarende geografiske forhold bringer ofte liknende sosiale forhold trass i rase- og språkforskjellighet. Således har det i Tibet, på samme måte som i høylandsklanene i det middelalderlige Skotland, utviklet seg en tilstand som har bundet hele befolkningen gjennom avstamning og lenstroskap til et avhengighetsforhold til overhodene for visse adelsfamilier. Det er på samme måte som det var i Skotland helt til englenderne etter slaget ved Culloden i 1745 ryddet denne gamle ordning tilside, at alle MacDonalder stammer fra en urhøvding Donald, alle MacIntosher fra en urhøvding Intosh og alle Ferguson fra en urhøvding Fergus, og alle etterkommerne skyldte den rettmessige etterfølger av urhøvdingen troskap og sto under hans jurisdiksjon.

Kommunistene betegnet denne urgamle ordning i Tibet som feudalisme og forsøkte å sprengte de store slektsforbund i det angivelige «proletariats navn. Samtidig vendte de seg mot de store lama-klostre, som det tibetanske folk anser som sitt religiøse og åndelige midtpunkt. Hånd i hånd med dette gikk forsøkene på i sosialismens navn å ta kveget fra stammene, slik at en med trykk og vold kunne få tibetanerne til å arbeide på de store veier og flyplasser, med hvilket det røde Kina ville sikre sin makt over Tibet og samtidig rette en trusel mot det antikommunistiske islamske Pakistan.

(Forts. s. 6).

Den hemmelige sammensvergelse

Ex-kommunisten Whittaker Chambers beretning om undergravningsarbeidet

Som førte til domfellelsen av Roosevelt-rådgiveren Alger Hiss

Whittaker Chambers som var en av redaktørene i det verdensomspennende tidskrift TIME skriver i «WITTNES»:

Kort før julen 1947, ba TIME meg å skrive «a cover story» om Rebecca West og hennes nye bok, The Meaning of Treason (fritt oversatt: Hva er forrederi). Jeg startet artikkelen med å si: «Da general Mola i 1936 forkynnte at han skulle erobre Madrid fordi han hadde fire kolonner utenfor byen og en femtekolonne sympatisører innenfor — grep verden fatt i dette uttrykk med den samme iver som et menneske som lenge har lett etter et rammende ord. Man burde heller blitt skremt som ved lyden av en dommedagsbasun. Det Mola antydte var forrederiets dimensjoner i vår tid.

«Andre tider har hatt sine individuelle forredere - menn som av frykt eller i håp om vinning solgte sin egen sak. Men i det tyvende århundrede viet millioner av mennesker, forenet i bevegelser som fascisme og kommunisme, seg til å bedra de institusjoner de levet under. I det tyvende århundrede ble forrederi en beskjeftigelse som fikk sitt spesielle uttrykk i forrederi mot ideer».

Jeg (Chambers) skrev også: Forrederiets gru er dets synd mot ånden. For den som krenker denne sannhet levnes kun Bukharins «Absolutte svarte tomrum», som i

realiteten er en sirkel av absolutt ensomhet, som ingen, ikke engang en medlidende far, hustru, barn eller venn kan lyse opp med noensomhelst form for tilgivelse eller trøst. Ti denne ensomhet er en straff som er idømt av en høyere rett enn menneskenes summariske domsavgjørelser. Den er den gjengjeldende betydning av forrederi, fordi det også er en av meningene med helvede».

Omkring en million mennesker leste disse ord. Jeg antar at ingen av dem i ordene hørte en katastrofes dumpe drønn. Antagelig spurte ikke en eneste leser seg selv: «Hva slags menneske er det som uttrykker slike tanker?»

Ingen sanset at han i disse setninger hørte forvarsel av en begivenhet som skulle komme til å sjokkere nasjonen, at han lyttet til en mann som satt ved sitt skrivebord i et nakent kontor 29 etasjer over Rockefeller Plaza og snakket med seg selv i en artikkel... Heller ikke visste noen at denne forunderlige konversasjon var en del av en mangeårig drøftelse og at den som slik hadde snakket med seg selv ville ta farvel med vedkommende skrivebord — ikke lenge etterpå — fordi han under trykket av den historiske utvikling hadde nådd fram til en tung slutning:

At tiden for vitnesbyrd i

(Forts. s. 7).

Jødeproblemet mere uløst enn noensinne

Litt om Israel, Suezkanalen — og Krustjov

Under overskriften «Krusthåner jødene» ble i Verdens Gang (11. 4. 58) gjengitt noen uttalelser fra det franske FIGARO, der Krusjtsjov sier at jødene er ute av stand til å danne noe stabilt politisk eller kulturelt fellesskap. Samtidig minnes om Sovjetregjeringens tilbud til jødene om en jødisk stat i Birobidsjan, og det var «en enestående gave som jødene dermed fikk, et av de fruktbarste land som finnes, — men at jødene ikke ville danne noen egen stat.»

Fem måneder senere hadde Dagbladet en artikkel med følgende 2-spaltede overskrift:

Sovjet vil ha jøder tilbake fra Israel. Delegasjoner reiser rundt og frister russiske jøder.

Det heter videre i teksten (et telegram fra bladets Bonn-korrespondent) at der er satt igang en aksjon for å få de jødiske utflyttere til å vende tilbake til Sovjetunionen. De fra Moskva utsendte «hververe» hevder at jødene i Sovjet ikke tror på noen fremtid for staten Israel... at zionistenes eventyrpolitikk snart vil ende med en katastrofe for hele det jødiske folk. Der gjøres forberedelser til å ta imot jødiske familier til det jødiske autonome området i Chabarovsk-trakten.

Så langt Dagbladet.

En ganske oppsiktsvekkende melding, men i og for seg ikke så helt forbausende. I de vel 10 år som er gått siden statens Israels opprettelse synes det å bli stadig mere kjent at det var et feilgrep.

Blokaden fra araberstatene, som står solidarisk med de fra Palestina fordrevne arabere, har gjort det umulig for Israel å eksistere uten løpende tilskudd av amerikanske dollars, og de veldige «erstatninger» fra Vest-Tyskland. (Hittil 460 millioner dollars).

Israel selv er ingen enhet. Det er store indre motsetninger, mellom de ateistiske kommunister og de ortodokse Talmud-dyrkere, mellom dem som oppriktig ønsker å bygge en suveren jødisk stat, og de internasjonale jøder utenfor Israel, som bruker området som en brikke i sitt eget spill.

Samtidig som der innen

Rotschildenes oppmarsj ved baronesse Edmund von Rothschilds begravelse i Paris.

araberstatene ikke er noe som tyder på at de vil anerkjenne den jødiske okkupasjon av et arabisk land.

Flere og flere begynner å forstå at opprettelsen av staten Israel var et tragisk misgrep. For det første fordi denne smale ørkenstripen aldri kan bli noe fedreland for verdens 20—30 millioner jøder.

Demest på grunn av den blodige urett som ble begått mot landets rettmessige innbyggere, omkring en million Palestina-arabere, berøvet sitt fedreland så å si natten over, og uten eksistensmidler henvist til å leve i leire på FN's bekostning, og i permanent uvirksomhet.

Samtidig med den arabiske «exodus» strømmet jødene inn i Palestina fra alle verdens kanter, mest fattige jøder fra Asia, Orienten og Afrika og flyktninger fra det krigsherjede Europa. De rike og velstående jøder, som hadde arrangert det hele, hadde ingen tanke på «å vende hjem».

*

Ideen om et nasjonalhjem» for jødene tok form, da oljen begynte å strømme i araberstatene, og etterat franskmannen Lesseps kom med sine planer om å bygge en kanal mellom Ismailia og Suez.

*

Palestina var aldri noe jødisk fedreland i vår betydning av ordet. I kortere og

lengere tid var det under forskjellige Middelhavsfolk, egyptere, assyrere, persere, semiter, babylonere m. fl. På Kristi tid var det en romersk provins. På 600-tallet en kort tid under de kristne Korsfarere, i 1291 en egyptisk provins, i 1517 kom det under Tyrkia. Under 1. verdenskrig rykket britene inn fra Egypt og gjorde seg til herrer der i 1917. I 1920 ble det britisk mandat under Folkeforbundet.

Palestina er i første rekke det Hellige Land for kristenheten. Gallileeren, Kristus, var født i Galilea, levet og virket i det av romerne okkuperte Palestina, der jødene forlangte at han skulle korsfestes som vranglærer, mens den romerske landshøvding søkte å hindre denne henrettelse av en uskyldig.

*

I midten av forrige århundre så de første byggeplaner for Suez-kanalen dagens lys.

(Forts. s. 6).

Og sous-sjefen i Israel Ben Gurion

Fraternisering i USA. Den stu Menshikov (nr. 2 fra venstre) gir en mottagelse for krigsveteraner fra Sovjet og fra USA som hadde møtt hverandre ved Elben. Helt tilvenstre den russiske forfatter Polevoi. Tilhøyre en amerikansk og en russisk krigsveteran. Alt er så pent og pyntelig og ufarlig.

Jødeproblemet —

(Forts. fra side 5).
Vi skal i denne forbindelse holde oss til en jødisk kilde, en Disraeli-biografi av André Maurois (eg. Emile Herzog). Det britiske Imperiums mektige statsminister dengang var en jøde, Benjamin Disraeli (sønn av Isaac d'Israeli), adlet under navnet Lord Beaconsfield.

Av denne biografi fremgår at britene opprinnelig var imot bygging av kanalen for, di det var en franskmann, Ferdinand Lesseps som hadde fått konsesjonen av khediven av Egypt. Disraeli var imidlertid straks klar over den betydning kanalen ville få for forbindelse med brite-nes kolonirike i Østen. Disraelis mål ble derfor å prøve på å skaffe England herredømme over kanalen, og sette seg i besittelse av landet på begge sider. Derfor måtte han sørge for at Palestina kom under britisk herredømme. Deretter ville regjeringen sørge for en omfattende jødisk innvandring.

Disraeli lot imidlertid franskmannen Lesseps arbeide videre med kanalen, for i tidens fylde å realisere sine egne planer.

Og tidens fylde det ble året 1875.

Egyptys hersker, Khediven Ismail var kommet i stor gjeld til britiske og franske banker. Og dermed kommer det jødiske bankhus Rotschild inn i bildet. Kreditten til Khediven ble sperret og renten på de store lån forhøyet slik at Khediven tilslutt ikke klarte sine forpliktelser. Og hans eneste omsettelige aktiver var: Suezkanal-aksjene.

Uten den britiske regjeringens vitende innfridde Disraeli's personlige venn, Rotschild, aksjene, og regjeringen ble stillet overfor et fait accompli. Aksjer til et beløp av 4 mill. pund gikk så over til den britiske regjering. I tillegg til de Suezaksjer som britiske borgere allerede hadde sikret seg kom aksjemajoriteten i Kanalselskapet på britisk hender.

Derved ble også Palestina trukket inn i den britiske «interessesfære». Og den nye Orient-politikk gikk videre: i 1876 kom den provoserte konflikt med Khediven, og etter det britiske bombardement av Alexandria, fulgte okkupasjonen av hele Egypt, i 1882. Begge sider av kanalen var dermed under britisk kontroll!

Det var således de mektige og rike finansjødene, som selv ikke et øyeblikk tenkte på å

vende hjem til det forjettede land», til den fattige ørkønstripen ved Middelhavet, som lanserte parolen om «Jødernes tilbakevenden til Palestina».

Som ledd i de videre planer ble i de følgende år organisert en økende innvandring til Palestina, dels legal, dels illegal, en masseinnvandring som for alvor tok fart fra 1920 og utover. I løpet av de følgende år innvandret omkring en halv million jøder til et land hvis eget folketall var mindre enn én million, på et område på størrelse med Hedmark fylke.

I 1948 — tre år etter den 2. verdenskrigs slutt — ble med seiersmaktenes hjelp staten Israel etablert. Landets rettmessige innbyggere, de forsvarsløse Palestinaaraberne flyktet i rædsel og ble gjort hjemløse så å si natten over, mens hele kristenheten deltok i jubelen.

Jødene var blitt herskere i «det forjettede land».

Men ikke det jødiske folk.

Av de ca. 20—30 millioner jøder som lever spredt over verden har således bare en liten brøkdel valgt å utvandre til Israel. Og problemet — en egen stat for jødene — er således lenger fra sin løsning enn noensinne.

På vegne av den britiske regjering ble jødene, gjennom koloniminister Chamberlain, i 1903 tilbudt de britisk-afrikanske kolonier i Uganda. Sir Edward Grey uttalte sin sympati for dette forsøk på å skaffe det jødiske folk et hjemland innenfor det britiske imperium.

Baron Rotschild, selv jøde, hadde planer om et stort område i Brazil for opprettelse av en selvstendig jødisk stat.

Adolf Hitler ville forhandle med franskmennene om kjøp av Madagaskar, eller deler av det, for opprettelse av en jødisk stat. (Palestina 25 000 kvadratkilometer, Madagaskar 585 000 kvadratkilometer).

Og som allerede nevnt ble det autonome område i Sovjetunionen: Birobidsjan, et av de fra naturens side rikeste land i verden, tilbudt jødene, som ikke var interessert.

I en artikkel i Dagbladet 27. september 1958, hevder Israelmisjonen at jødene kan bli fordrevet fra Israel igjen, og henviser til Skriftens ord: at så lenge jødene forkaster Kristus som Messias, ville

de vandre omkring, forfulgt og til skrekk for menneskene.

For ikke så lenge siden forkynte Krusjtsjov at «zionistenes eventyrpolitikk snart vil ende med en katastrofe».

Det behøver en i og for seg ikke ta så høytidelig, derfra kommer jo stadig uttalelser som slår hverandre ihjel.

Men det burde være noen ord til ettertanke for de mange som identifiserer det store flertall av jøder med den internasjonale finansjødedom, som altfor ofte har brukt sine egne rasefeller til å befordre sine egne maktplaner, slik som spillet om Suez-kanalen gir et klart bilde av.

R. B.

TIBET

(Forts. fra s. 4).

Først reiste den store Kambha-stamme i det østlige Tibet seg mot denne forvandling til «blå maur». Så fulgte reisingen av nomadestammene i det vestlige og nordvestlige Tibet. Avtalen av 1951 mellom Kinas røde regjering og Dalai Lama til lot kineserne til enhver tid å føre tropper til Tibet og å anlegge kinesiske militære baser der. Kort etter at oppstanden av Kambha-stammen ble kjent i hovedstaden Lhasa, gjorde den røde befalshaver der forsøk på å bemektige seg Dalai Lama. Han innbød ham til sitt hovedkvarter, åpenbart for å vise ham den kinesiske troppe-makt, og han forlangte at Dalai Lama skulle komme uten noenslags bevoktning og uten sine «feudalistiske» ministre. Men da dro alle damene av de fornemme familier ut på gaten for å demonstrere mot dette kommunistenes overgrep. Folket fulgte dem og en mengde på mange tusen omringet Norbulinka-palasset hvortil Dalai Lama hadde trukket seg tilbake.

22. mars erklærte den røde kinesiske kommando i Tibet at den igjen var fullstendig herre over situasjonen i Lhasa, men indiske beretninger fortalte at det ble kjempet både i Lhasa og i det urgamle kloster Samye, som det røde flyvåpen hadde kastet i-brann. Flyktninger som kom til Kalimpong ved den indiske grense fortalte at det var kommet et fly fra Kina med det oppdrag å bortføre Dalai Lama.

27. mars erklærte Dalai Lamas ministerium at suverenitetsavtalen med Kina av

Blodbadet i Tunis —

m/s Free Star' lossse Røde-Kors-kasser for gaveutdeling i Sakiet-Sidi Youssef. (Foto forfatteren).

(Forts. fra side 2).

skadekomne var brakt fram, (de dreptes antall ble senere oppgitt til 82). Omtrent halvparten var drept ved maskingeværkuler.

I 15 år hadde dr. og Madame Dufour arbeidet på hospitalet, kjempet for vennskap, brorskap og forståelse. «Etter dette meningsløse vender vi aldri mer hjem», sa han.

Tre dager senere fulgte jeg med en bil tilbake til Tunis. Igjen passerte vi Sakiet-Sidi Youssef. Blant ruinene skjøt blomster i været, men det som var en by, ligger nesten forlatt. De bombede områder var avsperrt og tunisiske soldater holdt vakt.

Jeg så kakikledde soldater speide fra den franske festning i Algerie. Før den 8. februar 1958 dro de ofte over til Sakiet-Sidi Youssef for å handle på markedsdagene, og for å få et avbrekk fra isoleringen.

Kan disse besøk noensin-

1951 var oppsagt av Tibet. Dalai Lama hadde trukket seg tilbake til en del av Tibet hvor kineserne ikke kunne få tak i ham og hvorfra han ledet den nasjonale frihetskamp. Sannsynligvis befinner han seg hos stammene i den nordvestlige del av landet.

I bunn og grunn står tibetanerne temmelig isolert i sin frihetskamp. Nehru gjør inntet for dem og sender hverken våpen eller medisiner som er det de i første rekke trenger i kampene. Nabostaten Nepal med sitt hindudynasti er uinteressert i den tibetanske kamp. Bhutan i Øst-Himalaya grenser i nord og øst til Tibet, men står siden 1949 i et avtaleforhold med India og kan derfor skaffe Nehru vanskeligheter med Kina hvis det understøttet oppstanden i Tibet. Bhutan har riktignok et stort lamakloster med 300 munkere, men det har ingen

ne gjenopptas?

«De nedlagte blygruber utenfor Sakiet-Sidi Youssef var vårt mål», sier franskmennene. «De var tilholdssted for algirske rebeller (fellaghas).

Ja, jeg vet at de ofte gikk og går over grensen mellom Algerie og Tunis. — Men når jeg med blotte øyne kunne se de franske soldater på festningen i Algerie, da må vel de med sine kikkerter ha kunnet se hva som fant sted i Sakiet-Sidi Youssef?

Røde-korsbilene var hvite, og merket — ikke bare med det røde kors — men også med Genève International. Solen stekte. Fra ruinhaugene steg en kvalm liklukt til værs da vi fortsatte mot Tunis og frisk sjøluft. Det siste jeg så av byen, var noen gamle menn som lå nesegrus (bokstavelig talt) i bønn. Kan hende ba de om hevn, men kanskje også at Allah måtte tilgi overfallsmennene.

Bjarne Michael Langelo.

stående hær. Bare fra Pakistan drypper det inn litt våpen til Tibet.

Ellers står tibetanerne alene. Riktignok bruker Chiang Kai-shek store ord i kringkastingen, men det er ingen som riktig tar marskalken på Formosa alvorlig lenger i politisk henseende. Han er omgitt av korrupsjon og representerer en idéløs og forstenet politikk, noe i likhet med Adenauers i Vest-Tyskland.

Den tibetanske oppstands utsikter er derfor temmelig dårlige. Det finner ingen hjelp, og det er et nytt bevis på at den tibetanske prestekaste idag er uten faktisk innflytelse. Trolldom og magi alene er i flyvemaskinens tidsalder ingen tilstrekkelig makt. Det har Stalin alt en gang sagt om paven, da han spurte: «Hvor mange divisjoner disponerer da mannen?»

Omar Amin von Leers.

Den hemmelige sammensvergelse

(Forts. fra s. 5).

ord var forbi og at øyeblikket for vitnesbyrd i gjerning var inne, at ordenes makt ikke var nok mot forrederiet mot ideer. Handlinger ble nå krevet av dem som overhode var istand til å handle. Det var en svær bestemmelse å ta, spesielt tung for en mann som engang hadde reddet seg ut av et brennende hus — å gå tilbake inn i flammene.

Men intet mindre måtte kreves, hvis man ikke akttet i smug å råtnet opp i fred og overflod og hvis man virkelig mente noe med å løfte sin hånd mot forrederiets fryktelige dimensjoner i samtiden — for å hjelpe til med å redde det som var igjen av menneskelig frihet, redde det folk spesielt som alle de andre nasjoners skjebne berodde på.

Chambers forklaring.

Bølgene etter Whittaker Chambers opprulling av den bolsjevikiske spionasje- og undergrunnsvirksomhet i USA har ikke lagt seg etter den minneverdige 3. aug. 1948 da han ble stevnet inn for Senatets undersøkelseskomite for å avgi forklaring.

Formannen i House Committee on Un-American Activities, Robert Stripling startet det hele slik:

«Vil De si Deres fulle navn?»

«Mitt navn er David Whittaker Chambers.»

«Herr Chambers, behag å tale noe høyere?»

«Hvor og når er De født?»

«Jeg ble født 1. april 1901 i Philadelphia.»

«Hvor lenge har De vært knyttet til tidsskriftet TIME?»

«I ni år.»

«Hva var Deres arbeid før den tid?»

«Jeg var medlem av Det kommunistiske parti, og en betalt partifunksjonær.»

Jeg ba om å få lese opp min forklaring. Jeg leste:

«For nesten nøyaktig 9 år siden — d.v.s. to dager etterat Hitler og Stalin signerte sin pakt — dro jeg til Washington og rapporterte til myndighetene hva jeg visste om den kommunistiske infiltrasjon i det amerikanske regjeringsapparat. Den internasjonale kommunisme, av hvilken Det amerikanske kommunistparti er en integrerende del, hadde i årevis befunnet seg i en uerklært krig med republikken. Med Hitler-Stalin-pakten kom denne krig i en ny fase. Jeg så på min henvendelse til regjeringen som en enkel og liketil krigshandling — som å skyte på en be-

vepnet fiende i kamp.

«På dette tidspunkt i historien var jeg et av de meget få mennesker på denne side av fronten som kunne yte denne tjeneste. Jeg hadde sluttet meg til kommunistpartiet i 1924. Ingen hadde hvervet meg. Jeg var kommet til den overbevisning at den vestlige sivilisasjon — det samfunn vi lever i — hadde nådd inn i en krise for hvilken den første verdenskrig var det militære uttrykk, og at samfunnene i den vestlige verden var dømt til å bryte sammen eller til å vende tilbake til barbariet. Jeg skjønnte ikke årsakene til krisen. Som et tenkende menneske måtte jeg gjøre et eller annet. I Karl Marx's skrifter trodde jeg dengang å ha funnet forklaringen på krisens historiske og økonomiske årsaker. Hos Lenin mente jeg å ha fått tak i svaret på spørsmålet: **Hva skal gjøres?**»

«I 1937 forkastet jeg Marx's doktriner og Lenins taktiske fremgangsmåter. Erfaring og de dokumenterte resultater hadde overbevist meg om at kommunisme er en form for en totalitær tilværelse, at dens seir betyr slaveri for menneskene hvorsomhelst de faller tilfote for kommunismens åndelige natt og fryktelige velde over menneskets sjel og ånd. Jeg besluttet å bryte med Det Kommunistiske Parti på tross av en hvilkensomhelst risiko for mitt eget eller min familles liv. Og dog er det tak som kommunismens lumsk makt har sikret seg over sine disipler så sterkt at jeg dengang allikevel kunne si til et menneske:

«Jeg vet at jeg forlater den vinnende og går til den tapende, men det er bedre å dø sammen med taperen, enn å leve under kommunismen.»

Det menneske jeg hentydet til var naturligvis min hustru. På dette offentlige sted kunne jeg ikke få meg til å nevne henne. I dette spente avhør foran disse fremmede ansikter og intenst lyttende tilhørere — gjenopplevet jeg min skjebnesvangre beslutning dengang og vandret om igjen på min vei fra dengang til vitneboksen nå. Tilbake til meg kom fluktens dager, angstens netter, min hustrus fortrukne ansikt, og min stemme brast. Jeg fortsatte: «Et år levet jeg i dekning, sov om dagen og våket om natten, med gevær eller revolver innenfor rekkevidde. Dette kunne den underjordiske kommunisme få en

mann (i min stilling) til i de fredelige Forente Stater i 1938.

«Jeg hadde gode grunner til å anta at kommunistene ville prøve å drepe meg. Ti jeg hadde i en rekke år tjenestegjort i deres undergrunnsarbeid, hovedsakelig i Washington. Kjernen i min rapport til USA's regjering besto av en beskrivelse av det «apparat» som jeg hadde vært knyttet til.

Undergravningens ledere.

Det var en underjordisk organisasjon av De Forente Staters Kommunistparti, og, såvidt jeg er underrettet, utviklet av Harold Ware, en av sønnene til en kommunistleder kjent under navnet «Mother Bloor». På apparatets topp-plan kjente jeg en gruppe på 7 eller så. Blant disse ble i årene etterpå noen uten tvil knyttet til frøken Bentley's organisasjon. Lederen av undergrunnsgruppen dengang jeg kjente den — var Nathan Witt, som var advokat for «National Labour Relations Board». Senere ble John Abt sjef. Lee Pressmann var også medlem av denne gruppe, likesom Alger Hiss, der som medlem av «State Department», senere organiserte konferansene i Dumbarton Oaks, San Francisco og De Forente Staters deltagelse i Jalta-konferansen — — —.

«Gruppens oppgave på det daværende tidspunkt var ikke i første rekke spionasje. Dens opprinnelige arbeidsoppgave var en kommunistisk infiltrasjon i USA's regjering. Men visselig var spionasje en av dens gjøremål. Ingen må bli overrasket eller forbauset over denne konstatering. Illojalitet (mot eget folk og land) er en prinsippsak for hvert eneste medlem av kommunistpartiet. Kommunistpartiet eksisterer først og fremst for å kunne styrte regjeringen i det beleilige øyeblikk — med et hvilketsomhelst middel. Ethvert medlem er i denne sin egenskap helliget til denne oppgave som den som overskygger alt annet.

«Det er ti år siden jeg brøt med Kommunistpartiet. I dette tidsrom har jeg strebet etter å leve et flittig og gudfryktig liv. I den samme tid har jeg bekjempet kommunismen i ord og handling. Jeg er stolt over å kunne stå frem for denne undersøkelseskommissjon. Den publisitet som må følge dette mitt vitneprov har vanskeliggjort og vil uten tvil ytterligere svekke mine anstrengelser for å kunne gå helt opp i et

Kjære leser!

Dette er et brev rettet til hver eneste en av Folk og Lands lesere. Når vi sender det på denne måte og ikke direkte gjennom posten til hver enkelt, så er det for å spare porto. Vi håper likevel at alle vil lese det med det alvor og den ettertanke det fortjener.

Det er mange av dere som synes dere har gjort alt som med rimelighet kan forlanges når dere abonnerer på Folk og Land. Ja, enkelte — som later til å sveve i lykkelig uvitenhet om pengers verdi og om at det koster penger å holde en virksomhet av denne art igang — mener også at det er tilstrekkelig støtte til arbeidet å lese avisen hos en annen som abonnerer.

Selvfølgelig er alt dette viktig. Avisen vil gjerne ha mange lesere, og i enda høyere grad trenger bladet naturligvis det som kommer inn av bladpenger og bidrag til driften. Men er det for meget forlangt at dere også støtter opp om en annen uhyre viktig side av arbeidet på igjen å gjøre Norge til en rettsstat?

I mange år nå har endel offervillige folk trofast holdt oppe det arbeid FORBUNDET FOR SOSIAL OPPREISNING utfører til beste for alle dem som i en eller annen form er rammet av etterkrigsoppgjøret. Det gjør ofte ikke så meget av seg med en gang dette arbeid, men ingen kan vel være blind for betydningen av at det finnes en slik organisasjon som kan representere kravet om oppreisning utad. At arbeidet er viktig viser vel den ting best, at motstanderne retter sitt groveste skyts mot nettopp Forbundet og dets formann.

I sitt arbeid er Forbundet avhengig av støtte fra en større krets enn bare de direkte medlemmer og det burde være en selvfølge at alle lesere av Folk og Land yder sin skjerv selvom ikke alle direkte vil engasjere seg i arbeidet. Noen få kroner fra hver vil gjøre underverker, og det er naturligvis intet iveien for at De kan sende det anonymt om De måtte ønske. Alle har råd til noen få kroner når det gjelder å vise solidaritet.

Skal vi alle sammen se etter om vi har noen kroner tilovers? Og straks putte dem i en konvolutt, eller sende dem over til Forbundets post girokonto nr. 150 28?

Pengene blir forvaltet med stor sparsomhet og naturligvis under kontroll av en fast revisjon. Det vi får inn vil bli anvendt til nyttige ting. Først og fremst naturligvis til å holde det beskjedne, men nødvendige kontorhold igang. Vi kan ikke her gå i detalj med hensyn til det arbeid som pågår, men vi nevner at vi for eksempel har en oppgave ved kommende stortingsvalg. For vi bør vel ikke stilltiende sitte og se på at åpne, hatefulle motstandere, eller notoriske løftebrytere, uten videre blir gjenvalgt? Har vi stemmerett, så får vi da iallfall bruke den til å ta avstand fra folk som vi mener ikke burde sitte i Norges storting, selvom partipolitikerne naturligvis ikke liker en slik kontroll fra velgernes side. Alt dette krever organisasjon, forberedelse, arbeid og — penger.

Vær så snill å gi oss en håndrekning alle dere som leser dette! Gi en skjerv til Forbundets arbeid.

Vi minner også våre medlemmer og våre faste bidragsytere om at det vil være kjærkomment med innbetaling for 1959. Blant annet er det også endel som har vært så generøse å tegne seg for et bidrag på kr. 100.— pr. år i fem år. Vi tar gjerne imot en innbetaling nå!

FORBUNDET FOR SOSIAL OPPREISNING

Anders Højskjold.

Odd Melsom.

samfunn av frie mennesker.

«Men dette er en liten pris å betale, dersom mitt prov kan hjelpe amerikanerne til til syvende og sist å erkjenne at de er i fangarmene på en hemmelig, ond og enorm maktkonsentrasjon, hvis utrettelige arbeid sikter på å gjøre dere alle til slaver.

«Samtidig vil jeg på denne måte, offentlig, påkalle alle eks-kommunister, som ennå ikke har demaskert seg, og alle innen partiet hvis bedre instinkter ennå ikke

er blitt korrumpert eller knust av det — om å hjelpe til i kampen, mens det ennå er tid».

Med disse ugjenkaldelige ord trengte et lite bilde av den største sammensvergelse i nasjonens historie gjennom den offentlige likegyldighet, på det tidspunkt og på sted hvor avsløringen var viktigst, nemlig i skyggen av selve det Capitol, som sammensvergelsen truet, skriver Whittaker Chambers.

Bak kulissene:

(Forts. fra s. 4).

skjed, og nå er det han som ringer til Paris. Han forsøker å få fatt i Pierre Laval og han ringer straks til Elysée. Nå hører Doumergue igjen Lebruns stemme — han unnskylder seg tusen ganger. Han har i gleden over Doumergues prinsipielle tilsagn glemte å ringe opp igjen. Nå takker han i overstrømmende ord, hans stemme brister nesten av følelser: «Merci, merci — Vous nous sauvez! (Takk, takk — De redder oss)».

Gaston Doumergue (født i 1863) stammer fra enkle forhold. Hans far var en liten vinbonde i Syd-Frankrike, og sønnen som studerte hadde det ikke lett. Så lot han seg forlede til en ubesindighet: han solgte bøker som ikke tilhørte ham, men det juridiske fakultet. Det gjorde ham umulig i Paris, og så gikk veien dit — etier at han hadde tatt sin eksamen — hvor alle de dro som hadde grunn til å unngå Frankrike, til Indokina. Etterhvert grodde det gress over denne ungdomslettsindighet og han kunne la seg velge som deputert fra sitt hjemsted. Han ble flere ganger minister, noen ganger også ministerpresident, men den største popularitet vant han egentlig først da han var republikkens president, i årene 1924 til 1931. Med sitt joviale smil, som han viste frem ved alle anledninger, henrykket han alle franskmenn, og dessuten hadde han ry for å være en meget samvittighetsfull arbeider og en politiker som aldri fylte sine egne lommer. Det siste var kanskje det som skaffet ham størst tillit, for det var så ualmennelig. Ellers var han personlig for lengst forbi tidene med penge-sorger, for etter at han hadde vært president ble han innsatt som medlem av forvaltningsrådet for Suez-kanalen, noe som innbrakte ham den smukke årlige inntekt av 300 000 francs. Bak det berømte smil skjulte det seg imidlertid intelligens og beslutsomhet, og det var ingen frase det som Sarraut hadde sagt at gjennom ham ville Frankrike bli regjert som i «det gamle Frankrike» med menn som Clemenceau og Poincaré — for også Doumergue var en avgjort motstander av Tyskland og fast besluttet på å omsette denne følelse i gjerninger. Dette var hans program: autoritet innad og utad en aggressiv politikk overfor det nye Tyskland.

Natten til 3. februar, som brakte herr Doumergue og hans hustru med hurtigtoget fra Toulouse til Paris, brøt plyndrende bander inn i luksusbukkene i Madeleine-kvartalet i Paris. Politiet er for rystet til å det klarer å gripe inn igjen. Morgen kommer, en ekte vintermorgen i Paris, bitende kald og tåket. Foran jernbanestasjonen.

står det likevel noen tusen mennesker og fyller Seinekanalen. De vil hilse redningsmannen Doumergue, men da han stiger ut ser de ikke det ventede smil på ansiktet hans. De ser en gammel mann som er trett etter natreisen. Han vet hvilken tung oppgave som venter ham.

«Jeg går nå inn i løveburet», sier han. «For å kunne oppnå det som foresvever meg, og som man ventet av meg, måtte en kunne forandre menneskene — men de forblir alltid som de har vært. Nå i sin angst for det lille de eier, henter de meg — men om fire uker har de glemt sin frykt, om seks måneder roter de i den gamle korrupsjon og jeg vil da bare stå iveien for dem».

Han reiser til Hotel Continental på Rue de Rivoli, hvor han har stående en liten leilighet på tre værelser når han oppholder seg i Paris, og han hører forbausende nyheter: Herr Daladier skal ikke mere være å finne uten konjakkflasken, herr Frot sover hver natt på et nytt sted av frykt for å bli overfalt, og også Daladiers andre venner venter skjelvevende på en mulig hevn. Herr Doumergue danner sitt ministerium — han tar Marquet som arbeidsminister, den mann som Daladier hadde støtt på manskjettene og som straks forelegger ham store arbeidsplaner. Han tar den store krigshelt Pétain som krigsminister, men han tar også så tvilsomme folk inn i sitt ministerium som Albert Sarraut som står på god fot med mange mennesker som absolutt ikke har noe å gjøre i et regime av de rettskafne. Han tar som justisminister herr Chéron, om hvem ingen som kjenner ham kan tro at han kan ha noen betingelser for å klare opp i justisskandalen etter Staviskyaffæren. Hvor skulle forøvrig den nye ministerpresident kunne finne så mange intakte personer som han trenger til tauburettene?

Han holder ennå på å overveie dette, da han blir overlevert et brev av et bud. På sin punktlike og omtensomme måte skjærer han straks konvolutten opp med sin papirkniv og kikker så først på underskriften — «Georges Mandel» — og så leser han omhyggelig gjennom de få linjene: «Jeg vil gjerne stå til tjeneste med noen opplysninger og ber Dem meddele meg pr. telefon når de kan ta mot meg».

Doumergue lar arket synke. Han overveier. Hvor uskyldige lyder ikke disse par ord — og hvor meget betyr de ikke for den som kjenner avsenderen av brevet.

(Neste gang: Georges Mandel alias Jerobeam Rotschild).

Averter i
FOLK OG LAND!

NY BLODDAD I ARGENTINA

I Buenos Aires ble nylig en kjempedemonstrasjon av fagforeningene splittet av 2000 argentinske politisoldater. Mere enn 70 mennesker ble såret under det brutale overfall på de demonstrerende arbeidere, som ville gi uttrykk for sin protest mot det kriseprogram som i første rekke rammer arbeiderne og den stadige innblanning i fagforeningenes forhold. Politisoldatene brukte tåregassbomber og vannkanoner. En rekke arbeidere ble arrestert.

SELKVINNE FOR RETTEN IGJEN

A/S Janusfilm anla i sin tid sak mot Kirkedepartementet fordi filmen Selkvinnen ble nektet statsstøtte. Selskapet tapte saken i byretten, men den skal tirsdag førstkommande opp i lagmannsretten. Høyesterettsadvokat Albert Wiesener er prosessfullmektig for A/S Janusfilm, mens regjeringsadvokat Henning Bødtker fører saken for departementet.

Lom hedrer Knut Hamsun

(Forts. fra s. 1).

naturligvis også ha et ord med i laget når det gjelder feiringen av hundreårsjubileet for bygdens store sønn. Det viser seg at en allerede har gått over fra ord til gjerning.

I den danske Berlingske Tidende forteller en utsendt medarbeider Tove Meyer Hægstad om dette som i all stillhet er forberedt i Hamsuns hjembygd, mens resten av Norge fremdeles roter i Hamsuns «nasjonale holdning». Bygdefolkets planer er godkjent av Hamsuns nærmeste familie.

I den lange sympatiske artikkel det danske blads medarbeider har skrevet om vår store dikter, fortelles det at det etpar hundre meter nordfor den gamle Garmokirke, som nå er flyttet til Maihaugen, er et lite kirkehus, hvor Knut Hamsuns mor, Torø Olsdatter gjorde seg og barnet istand for dåps-handlingen. Dette kirkehus vil nå bli flyttet over tunet ned til Vågavannet på den gamle kirketomten. Det vil så bli innredet et minnekapell for Knut Hamsun der. Det tenkes innviet av fylkets biskop 4. august på 100-årsdagen.

Det er innstevnet en rekke vitner. Det var som kjent en alminnelig oppfatning at grunnen til at filmen ikke fikk statsstøtte under den gamle usedvanlig liberale ordning var at den tidligere NS-mann Leif Sinding hadde hatt befattning med den.

GLEMSOMME JUBILANTER

Frydenlunds bryggeri har feiret sitt 100 årsjubileum med kongebesøk og alt til faget hørende. Det later imidlertid til at en glemte å nevne den mann som i okkupasjonsårene ledet bedriften på en rosverdig måte, ikke minst til fordel for arbeiderne og funksjonærene som nød godt av hans store sosiale forståelse. Det samme kan en forøvrig si om LO som jubilerer med mye skryt av den såkalte «illegale ledelse» under okkupasjonen, en ledelse som ingen merket noe til. De folk som i okkupasjonsårene satt i den virkelige ledelse og brøt mangen en lanse for fagbevegelsens sak under stor personlig risiko ble ikke nevnt med et ord. Og dog var

det vel slik at disse gyselige «nazister» leverte fra seg fagbevegelsen igjen uantastet og med millionformuen i behold, samtidig som arbeiderbevegelsen senere har levet høyt på det sosiale arvegods de etterlot seg.

ENDRINGENE I REGJERINGEN

Statsrådene Sjaastad og Bråthen har nå også formelt fått sparken i statsråd og som nye statsråder er utnevnt professor, dr. filos. Gunnar Bøe og cand. oec. Kjell Holler, LO's unge avdelingssjef. Samtidig meldes det at braket omkring Sjaastads retrettstilling som fylkesmann i Nord-Trøndelag har ført til at en har måttet droppe tanken om å la Lindboe gå av allerede 1. juli. Han skal tre tilbake 1. oktober. Så kan jo Sjaastad imens hvile på sine og regjeringens laurbær, for i vår ukorruperte norske stat foregår fylkesmanns- og andre embetsutnevnelser strengt etter saklige hensyn, slik at Sjaastad kan være sikker på å få stillingen selv om han må vente to måneder. Det er ikke engang nødvendig å oppslå den ledig.

Annelise Parow

TANNINNSETNING

Trondheim

Gisle Johnsonsgt. 5 - V. Lademoen kirke — Voldsminde

TANNLEGE MAAMOEN

Hansteensgt. 2

Telef. 44 43 33

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 75 54

FOLK OG LAND

Ekspedisjon og kasse:

Kierschowsgt. 5, Oslo

Telefon 37 76 96

Boks 3214

Abonnementspriser

Kr. 25,- pr. år, kr. 12.50

pr. halvår. Sverige og

Danmark: kr. 29.00 pr.

år, kr. 14.50 pr. halvår.

Utlandet forøvrig: kr.

33.00 pr. år, kr. 16.50 pr.

halvår. I nøytralt om-

slag kr. 35.00 pr. år, kr.

17.50 pr. halvår.

Løssalg 65 øre

Annonsepris:

32 øre pr. millimeter

over en spalte.

Bruk postgiro nr. 16450.

Utgiver A/L Folk og Land

Sambandstrykkeriet

Oslo